

UZASADNIENIE

Powód T. P. domagał się zasądzenia od strony pozwanej kwoty 4128,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 23 grudnia 2021 r. oraz kosztami procesu, w uzasadnieniu pozwu wskazując, że 11 listopada 2021 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód marki A. (...) o nr rej. (...) stanowiący własność R. G.. Sprawca szkody był ubezpieczony u strony pozwanej od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. W związku z likwidacją szkody poszkodowany na okres od 11 listopada 2021 r. do 6 grudnia 2021 r. wynajął od powoda samochód zastępczy marki B. (...) o nr rej. (...), uzgadniając stawkę dobową w wysokości 200 zł + 23%VAT. Powód 4 grudnia 2021 r. wystawił poszkodowanemu fakturę VAT nr (...) na kwotę 6273,00 zł brutto. Powód na podstawie umowy cesji z 7 grudnia 2021r. nabył wierzytelność przysługującą poszkodowanemu wobec pozwanego zakładu ubezpieczeń z tytułu odszkodowania za szkodę wynikającą z konieczności najmu pojazdu zastępczego i pismem z 7 grudnia 2021 r. wezwał pozwaną do zapłaty. Pozwany jako ubezpieczyciel odpowiedzialności cywilnej pojazdu sprawcy tej kolizji uznał roszczenie co do zasady i wypłacił powodowi kwotę 2145 zł.

Strona pozwana (...) S.A. z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. Strona pozwana przyznała, że uznała swoją odpowiedzialność co do zasady i wypłaciła powodowi odszkodowanie. Pozwana zarzuciła, że 12 listopada 2021r. zaoferowała poszkodowanemu zorganizowanie najmu pojazdu zastępczego, lecz ten nie skorzystał z tej propozycji. Pozwana zarzuciła także, że poinformowała powoda o wysokości kosztów refundowanych i wyjaśniła, że uznała okres najmu 21 dni, w tym 2 dni po stawce powoda, a za kolejne 19 dni po stawce 87 zł brutto tj. według stawki jaką zaoferowała pozwana poszkodowanemu. Pozwana kwestionowała też zasadność refundowania kosztów dezynfekcji pojazdu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

11 listopada 2021 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód marki A. (...) o nr rej. (...) stanowiący własność R. G.. Sprawca szkody był ubezpieczony u strony pozwanej od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. R. G. zawarł 11 listopada 2021 r. z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego, na podstawie której wynajął od powoda samochód zastępczy marki B. (...) o nr rej. (...), uzgadniając stawkę dobową w wysokości 200 zł netto. Umowa najmu nie obciążała poszkodowanego wpłatą własną, kaucją, nie zawierała też limitu, czasu trwania najmu oraz limitu kilometrów. Zgodnie z umową rozliczenie najmu pojazdu miało nastąpić poprzez bezpośrednie rozliczenie się wynajmującego z ubezpieczycielem OC sprawcy szkody, tj. (...) S.A. w związku z kolizją drogową z 11 listopada 2021 r. Rozliczenie to obejmować miało wyłącznie uzasadniony czas braku możliwości korzystania przez najemcę z jego samochodu, a więc uzasadniony czas naprawy...

Powód 4 grudnia 2021 r. wystawił poszkodowanemu fakturę VAT nr (...) na kwotę 6273,00 zł brutto, w tym 6150,00 zł brutto za najem pojazdu na okres 25 dni tj. od 11 listopada 2021 r. do 6 grudnia 2021r. i 123 zł brutto czyszczenie pojazdu po najmie i dezynfekcja. Faktura płatna przelewem w terminie do 11 grudnia 2021r.

Powód T. P. zawarł z J. G. w dniu 7 grudnia 2021 r. umowę cesji wierzytelności przysługującej poszkodowanemu wobec pozwanego zakładu ubezpieczeń z tytułu odszkodowania OC za szkodę likwidowaną pod numerem (...) oraz objętej fakturą nr (...).

Powód pismem z 7 grudnia 2021 r. wezwał stronę pozwaną do zapłaty 6273,00 zł brutto za najem auta zastępczego, do pisma dołączono oryginał faktury oraz kopie umowy najmu, umowy cesji, pełnomocnictwa, oświadczenie poszkodowanego o konieczności najmu auta zastępczego, oświadczenia dotyczące poinformowania o podmiocie wynajmującym pojazd zastępczy.

Strona pozwana decyzją z 22 grudnia 2021r. poinformowała powoda o przyznaniu odszkodowania w wysokości 2145,00 zł, obejmująca refundację kosztów najmu za dwa pierwsze dni tj. 11 – 12 listopada 2021r. według stawki

powoda tj. 246 zł brutto, zaś za kolejne 19 dni według stawki 87 zł brutto. Pozwana wskazała, że uznała następujący okres najmu:

11.11.2021r. – kolizja drogowa, wynajem pojazdu zastępczego

12.11.2021r. – zgłoszenie szkody;

23.11.2021r. – ustalenie kosztów naprawy – wysłanie kalkulacji;

24.11.2021r. – zamówienie części zamiennych;

25.11.2021r. – dostarczenie części zamiennych;

26.11.2021r. – I dzień (...);

27 – 28.11.2021r. – weekend;

29.11.2021r. – II dzień (...);

30.11.2021r. – wydanie naprawionego pojazdu, zwrot auta zastępczego.

Strona pozwana wypłaciła powodowi odszkodowanie w wysokości 2145,00 zł w dniu 22 grudnia 2021r. Pozwana odmówiła zapłaty z tytułu kosztów czyszczenia i dezynfekcji auta w kwocie 123 zł.

Strona pozwana wypłaciła poszkodowanemu J. G. odszkodowanie z tytułu częściowej szkody w pojeździe w dniu 1 grudnia 2021r.

Okoliczności bezsporne.

W tak ustalonym stanie faktyczny Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości co do należności głównej oraz w zasadniczej części co do odsetek ustawowych za opóźnienie.

Według art. 822 § 1 k.c., powstanie obowiązku zapłaty przez zakład ubezpieczeń (ubezpieczyciela) odszkodowania z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakłada powstanie odpowiedzialności ubezpieczonego, czyli samego ubezpieczającego lub osoby, na której rzecz ubezpieczający zawarł umowę ubezpieczenia, za szkody wyrządzone osobom trzecim. Zobowiązanie do zapłaty odszkodowania z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ma więc ze swej istoty charakter akcesoryjny, tylko zatem wtedy, gdy ubezpieczony stanie się zgodnie z przepisami prawa cywilnego odpowiedzialny za szkodę wyrządzoną osobie trzeciej, dochodzi do powstania odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń wobec tej osoby z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Zakres odpowiedzialności ubezpieczonego wobec osoby trzeciej wyznacza co do zasady zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (por. np. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2005 r., III CZP 99/04, OSNC 2005, nr 10, poz. 166 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 r., II KKN 353/99, nie publ.). Akcesoryjny, wynikający z art. 822 § 1 k.c., charakter zobowiązania ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej potwierdzają w odniesieniu do obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przepisy art. 23, 34, 35 i 36 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm. - dalej: "ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych" lub "u.u.o."). W myśl tych przepisów, na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, do której zawarcia obowiązany jest posiadacz bezpośrednio eksploatujący pojazd (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2005 r., III CZP 99/04), zakład ubezpieczeń jest zobowiązany, w granicach ustalonej sumy gwarancyjnej, do zapłaty odszkodowania za szkodę na osobie lub w mieniu wyrządzoną w związku z ruchem pojazdu, objętą odpowiedzialnością posiadacza (art. 436 §

1 zdanie pierwsze lub art. 436 § 1 zdanie drugie k.c.). Odpowiedzialność za szkody wyrządzone ruchem wszelkich pojazdów mechanicznych oparta została na zasadzie ryzyka (art. 436 k.c. w związku z art. 435 k.c.). Uzasadnieniem tej zaostrzonej odpowiedzialności jest przede wszystkim szczególne i wzmożone niebezpieczeństwo jakie wiąże się z użyciem tych środków komunikacji.

W tak ukształtowanej odpowiedzialności posiadacza pojazdu mechanicznego przesłanki stanowią powstanie szkody w mieniu lub na osobie, spowodowanie szkody przez ruch mechanicznego środka komunikacji, oraz związek przyczynowy między szkodą a ruchem pojazdu. Szkada wywołująca odpowiedzialność z tytułu ryzyka musi być wyrządzona przez ruch mechanicznego środka komunikacji. Ponadto pomiędzy działaniem sprawcy szkody a skutkiem tego działania musi zachodzić związek przyczynowy (opisany w art. 361 kc). W Świetle tego zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa swojego działania.

Szkodą w mieniu jest wszelki uszczerbek majątkowy. Przy ustaleniu wysokości szkody należy posługiwać się przyjętą w piśmiennictwie i orzecznictwie teorią różnicy. Oznacza to, że dla ustalenia wysokości szkody zestawia się obecną wartość samochodu z tą, jaką by on przedstawiał gdyby nie było wypadku (tak, G. Bieniek, Odpowiedzialność cywilna za wypadki drogowe, Warszawa 2006 str.140). Zasada pełnego odszkodowania w ujęciu kodeksu cywilnego przejawia się w tym, że naprawienie szkody obejmuje zarówno straty jakie poszkodowany poniósł, jak i korzyści które mógł osiągnąć gdyby mu szkody nie wyrządzono. Zgodnie z art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego szkoda wynikła.

Podkreślić należy, że zgodnie poglądem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 8 września 2004r., w sprawie IV CK 672/03 za normalne następstwo zniszczenia pojazdu służącego poszkodowanemu do prowadzenia działalności gospodarczej należy uznać konieczność czasowego wynajęcia pojazdu zastępczego w celu kontynuowania tej działalności w okresie, gdy szkoda nie została jeszcze naprawiona. Postulat pełnego odszkodowania przemawia więc za przyjęciem stanowiska o potrzebie zwrotu przez ubezpieczyciela tzw. wydatków koniecznych, potrzebnych na czasowe używanie zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek zniszczenia, z tym że tylko za okres między dniem zniszczenia a dniem w którym poszkodowany może nabyć analogiczny pojazd, **nie dłuższy jednak niż za czas do zapłaty odszkodowania**. Okoliczność, iż koszty wynajęcia pojazdu zastępczego przekroczyły cenę nowego samochodu, nie może automatycznie przesądzać o istnieniu przyczynienia się poszkodowanego do powiększenia rozmiaru szkody.

W oparciu o powołane orzeczenia należało podzielić pogląd powoda, że pełne odszkodowanie w niniejszej sprawie obejmować powinno rzeczywiście poniesione i uzasadnione koszty najmu pojazdu. Powód domagał się zasądzenia kosztów najmu pojazdu zastępczego za okres 25 dni według stawki 200 zł netto. W ocenie Sądu wskazana stawka nie została rażąco zawyżona, mając na uwadze ceny rynkowe obowiązujące na terenie powiatu (...), gdzie zamieszkuje poszkodowany oraz klasę C wynajmowanego pojazdu. Podkreślić należy, że wprawdzie strona pozwana w formularzu przesłanym na adres mailowy poszkodowanego zawarła informacje dotyczące najmu pojazdów zastępczych, lecz pomimo, że poszkodowany w zgłoszeniu szkody poinformował pozwaną o tym, że korzysta już z pojazdu zastępczego, nikt ze strony ubezpieczyciela likwidującego szkodę nie wystąpił do poszkodowanego z konkretną ofertą zorganizowania najmu takiego pojazdu. Skoro ubezpieczyciel w chwili zgłoszenia szkody dowiedział się, że poszkodowany korzysta już z usług firmy oferującej najem pojazdów działającej na lokalnym rynku to powinien podjąć starania, żeby poszkodowany skorzystał z tańszej i równie korzystnej oferty zagwarantowanej przez ubezpieczyciela. Obowiązkiem ubezpieczyciela wobec poszkodowanego jest przeprowadzenie postępowania likwidacyjnego w taki sposób, aby skutki tego zdarzenia były jak najmniej dolegliwe i odczuwalne dla poszkodowanego. Gdyby strona pozwana wykazała, że poszkodowany – pomimo, iż został dla niego zorganizowany pojazd zastępczy na warunkach akceptowanych przez ubezpieczyciela – nie skorzystał z tej oferty, wówczas można byłoby uznać za zasadny zarzut braku współdziałania poszkodowanego z ubezpieczycielem przy likwidacji szkody oraz zarzut naruszenia obowiązku minimalizacji szkody. Tymczasem strona pozwana, nie składając poszkodowanemu żadnej indywidualnej oferty uznała, że zawarte w formularzu ogólne informacje dotyczące możliwości zorganizowania pojazdu zastępczego, są wystarczające, aby na poszkodowanego przerzucić obowiązek minimalizacji szkody w tym zakresie. Niewątpliwie to przede wszystkim ubezpieczyciel, jako profesjonalista, powinien czynić wszystko, żeby

minimalizować koszty związane z likwidacją szkód, przy jednoczesnym zapewnieniu poszkodowanemu jak najbardziej dogodnych i nieuciążliwych warunków oczekiwania na zakończenie procesu likwidacji szkody. Strona pozwana nie wykazała, aby takie działania wobec poszkodowanego zostały podjęte.

Powód zaoferował poszkodowanemu kompleksową usługę i zapewnił mu pojazd zastępczy od pierwszego dnia tj. od dnia kolizji (pomimo że był to dzień ustawowo wolny od pracy) i zapewnił J. G. pojazd zastępczy na cały czas trwania postępowania likwidacyjnego i dodatkowo jeszcze przez kolejne 5 dni od dnia wypłaty odszkodowania, podczas których poszkodowany przeprowadzał naprawę uszkodzonego pojazdu.

Analizując stanowisko strony pozwanej wyrażone w decyzji dotyczącej wypłaty odszkodowania objętego fakturą wystawioną przez powoda, należy zauważyć, że pozwana zaakceptowała okres najmu 21 dni tj. do 30 listopada 2021r., przyjmując że w tym dniu poszkodowany powinien już odebrać z warsztatu naprawiony pojazd. Tymczasem pozwana wypłaciła poszkodowanemu odszkodowanie dopiero w dniu 1 grudnia 2021r., pomimo że jak wskazała już 23 listopada 2021 r. została sporządzona pierwsza kalkulacja kosztów naprawy. Należy podkreślić, że w sytuacji, gdy ubezpieczyciel odpowiada za szkodę na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, poszkodowany nie jest zobligowany do pokrywania kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu z własnych środków finansowych. Niesłusznie więc pozwana zarzuciła, że poszkodowany powinien naprawić pojazd przed wypłatą należnego mu odszkodowania. Poszkodowany dopiero w chwili wypłaty odszkodowania miał możliwość zlecenia wykonania naprawy pojazdu. Przyjmując, że wypłata odszkodowania miała miejsce 1 grudnia 2021r. i była to środa, to uznanie czasu naprawy w kolejne dwa dni robocze tj. 2 i 3 grudnia 2021r., następnie weekend 4 – 5 grudnia 2021r. i odebranie naprawionego auta oraz zwrot pojazdu zastępczego w dniu 6 grudnia 2021r. było w ocenie Sądu racjonalne i odpowiadało przyjętemu przez pozwaną sposobowi wyliczenia przedstawionemu w decyzji.

W ocenie Sądu strona pozwana zobowiązana jest pokryć koszty najmu pojazdu za cały okres najmu według stawki obowiązującej w przedsiębiorstwie powoda. Powód zapewnił poszkodowanemu pojazd zastępczy niezwłocznie i bez jakichkolwiek ograniczeń, na cały okres trwania postępowania likwidacyjnego, przejmując jednocześnie ryzyko związane z dochodzeniem od ubezpieczyciela zwrotu poniesionych kosztów z tym związanych. Stąd też roszczenie o zapłatę odszkodowania za najem pojazdu w łącznej kwocie 6150,00 zł według stawki 246 zł brutto za dobę za 25 dni było uzasadnione.

Sąd oddalił wniosek strony pozwanej na okoliczność ustalenia okresu koniecznego do realizacji naprawy pojazdu, gdyż jak już wyżej wskazano, pozwana uznała jako uzasadniony czas naprawy 6 dni, w tym weekend. Poszkodowany zaś korzystał z pojazdu zastępczego po wypłacie odszkodowania, czyli od momentu kiedy mógł rozpocząć naprawę pojazdu przez 5 dni w tym w weekend, zatem pozwana uznała dłuższy czas trwania naprawy niż wynosił on w okolicznościach tej sprawy. Błąd rozumowania pozwanej polegał na tym, że zakładała iż poszkodowany miał obowiązek rozpocząć naprawę pojazdu przed wypłatą odszkodowania. Tymczasem zdaniem Sądu poszkodowany nie miał obowiązku liczyć się z koniecznością poniesienia kosztów naprawy i w tym celu mieć zabezpieczone środki finansowe na ten cel.

W ocenie Sądu, mając na uwadze że poszkodowany korzystał z pojazdu w czasie trwania pandemii, uzasadnione były także koszty czyszczenia i dezynfekcji pojazdu po najmie w wysokości 123 zł brutto.

Mając powyższe na uwadze cała należność objęta fakturą powoda powinna być zapłacona, a skoro pozwana zapłaciła z kwoty 6273,00 zł jedynie kwotę 2145,00 zł, to powinna dopłacić powodowi kwotę 4128,00 zł.

Jednocześnie Sąd orzekł o należnych odsetkach ustawowych od zgłoszonego roszczenia w oparciu o art. 481 § 1 k.c., 455 k.c. oraz art. 817 k.c. i 14 ust. 1 uoc w myśl którego zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W przedmiotowej sprawie powód pismem z 7 grudnia 2021 r., wezwał pozwaną do zapłaty kwoty objętej fakturą. Powód nie przedstawił jednak dowodu doręczenia tego pisma. Pozwana decyzją z 22 grudnia 2021r. odniosła się do zgłoszonych roszczeń, a zatem Sąd przyjął że w tej dacie pozwanej została zgłoszona szkoda w tym zakresie. Skoro szkoda została zgłoszona 22 grudnia 2021r., to powinna być naprawiona najpóźniej do dnia 21 stycznia 2022 r., stąd odsetki ustawowe za

opóźnienie należą się od dnia 22 stycznia 2022 r., a nie jak wnosił powód od 23 grudnia 2021r. Powództwo co do odsetek ustawowych za opóźnienie za okres od 23 grudnia 2021r. do 21 stycznia 2022 r. podlegało oddaleniu.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 100 zd.2 k.p.c., przyjmując, że powód uległ tylko co do nieznaczej części swojego roszczenia ubocznego i w związku z tym obciążył pozwaną w całości kosztami postępowania. Koszty procesu poniesione przez powoda postępowania wyniosły łącznie 1317 zł, w tym 400 zł opłata sądowa od pozwu oraz 900 zł wynagrodzenie pełnomocnika i 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.